

RECENSIE. ‘Wildeman’ van Theater Malpertuis: “Een zingende hoop pels” ****

Bob De Moor in ‘Wildeman’ — © Fred Debrock

Midden in de coronacrisis bracht Jeroen Olyslaegers de roman ‘Wildevrouw’ uit, het langverwachte vervolg op zijn succesroman ‘Wil’ die hem de Fintro Literatuurprijs opleverde. Olyslaegers duikt er nog dieper de geschiedenis in, tot diep in de Antwerpse Gouden Eeuw, die lang niet altijd zo blonk als de naam laat uitschijnen. Op vraag van Malpertuis bewerkte de auteur zijn boek nu tot een theatermonoloog, met als Wildeman van dienst niemand minder dan Bob De Moor.

Magali Degrande

Vandaag om 03:00

Nu niemand nog de verwarming durft op te zetten, is het idee dat het een koude winter wordt een ware verschrikking. Maar, als het een troost kan zijn: zo erg als in de horrorwinter van 1564 wordt het wellicht nooit meer. Mensen stalen toen galgen om er brandhout van te maken. Antwerpen was goed op weg om een economisch welvarende havenstad te worden, maar welvend ben je pas als je kan varen. Omdat alle rivieren en dus handelswegen die winter dichtvroren, heerste er een verschrikkelijke

hongersnood. Graan werd wel zeven keer zo duur. Wie het overleefde, verloor door de ijzige temperaturen vingers en tenen.

“Ineenkrimpen, klein blijven en hopen op beterschap”: het was de enige remedie tegen “de winter die éénieder op de knieën dwong”, zo klinkt het in de beeldrijke taal van Olyslaegers. Woordkeuze is niet alles, maar doet toch veel: de opluchting in de zaal, als het uiteindelijk, dan toch weer lente wordt, is bijna voelbaar.

Bob De Moor speelt Beer, een herbergier die naar jaarlijkse traditie op Lichtmis met een soort ritueel de lente opnieuw mag verwelkomen. Hij heeft het over de kou, de drinkers in zijn kroeg, over volkse gebruiken – waarvoor Olyslaegers inspiratie zocht en vond bij Pieter Breugel –, maar vooral ook over zijn verdriet. Drie keer trouwde hij, drie keer verloor hij een vrouw in het kraambed. “Door mij bevrucht met verderf. Er is iets in mij dat hen uiteindelijk altijd weer openscheurt.” Beeldende woordenschat hoeft niet verbloemend te zijn. Net door die brute rauwheid doet de monoloog sidderen en blijft hij hangen. Hoewel elk tijdperk wel door iets beroerd wordt, zijn Beers’ verhalen levensomstandigheden die we voor geen geld ter wereld nog terug zouden willen.

Beeld je tegen die achtergrond de affectie in die Beer voelt voor een vrouw uit het Noorden, een vrouw op de vlucht, een vrouw die niemand toebehoort. Onder haar dikke hoop pels draagt ze een kind. Beer geeft beiden onderdak, maar omdat de vrouw zingt, kan hij haar onmogelijk verborgen houden.

Wat volgt is tragisch, en krijgt niet veel lucht – het weinige luchtige dat verteld wordt, zit al helemaal in het begin van het stuk, als Beer zijn cliënteel indeelt in schapen, apen, varkens en beren, maar deze ‘Wildeman’ biedt op korte tijd (nog geen anderhalf uur) zo’n uitgediepte geschiedenis schets, dat je alleen maar vol bewondering naar deze monoloog kan komen kijken. Heel fijn trouwens ook om De Moor in deze rol te zien: als bezieler van het Gentse Volkstoneel zou je kunnen vergeten welke capaciteiten en sérieux hij heeft om een stuk als dit schijnbaar moeiteloos op zijn ééntje te dragen. Maar hij doet het en hij mag het blijven doen, al was het maar om na een koude winter opnieuw de lente te komen brengen.

‘Wildeman’, Met: Bob De Moor, Theater Malpertuis, tot 17 november, tickets en info: www.malpertuis.be